Lina Meruane, New York University - Velebita Koričančić, Universidad Anahuac México, México

Trulo voće

Moje pronicljivo oko ne slabi tijekom pregleda i sada pomno istražuje moguće simptome pothlađenosti na bezizražajnom licu žene koja čita. Što to čita? Oprostite, kažem napokon, puhnuvši tu riječ u bijeli šum. Žena ne pomiče nijedan mišić, ni milimetar njezina tijela ne grči se, čak ni ne trepće. Oprostite. Mogu li sjesti? Moje usne mehanički izbace te riječi – to je pitanje dio sklopa kojim hinim milosrđe i koji sama svakodnevno podmazujem uljem. Mogu li? Noge su mi olovne, koljena se koče, bole me zglobovi, zapešća, a najviše kvrgavi nožni palci. No ženu to ne dira i na tren pomislim: da uistinu želim sjesti, mogla bih to učiniti; ova je klupa javno dobro, to jest, moja koliko i njezina. U tom slučaju, moja je molba blesava: mogla bih sjesti, no ne želim niti bih trebala sjesti – snijeg na klupi smočio bi mi bijelu suknju, bijele hulahopke, gaćice i mlohavu kožu dupeta. Da sjednem, smočila bih se, osjetila bih hladnoću poput vrele plahte koja mi prlji guzu. No tražila sam da sjednem, i možda zbog toga, zbog časti, zbog discipline, trebala bih sjesti. No opirem se. Pa zašto sam onda došla uznemiriti ovu ženu koja čita u ovo snježno i sunčano jutro, čemu je prekinuti mojom uvrnutom retorikom ako zapravo ne mogu… Joj, voljela bih da mogu sjesti, kažem joj, ali joj ne objašnjavam zašto oklijevam. Ne usuđujem joj se priznati da si ne mogu priuštiti da se razbolim. Ako navučem gripu, ostat ću bez plaće: samo tako. To je vrlo izvjesno i jasno piše u mom ugovoru: bolesne medicinske sestre uopće se ne smiju pojaviti na hitnom bolničkom prijemu niti bolnica prima bolesne zdravstvene djelatnike. Ta klauzula, podcrtana u bilješci na dnu stranice mog ugovora, koja se spominje po hodnicima baš kao i u podzemnom kafiću bolnice, a potvrđuje se pri svakom otkazu, znači da sam ja, ako kašljem ili izbacujem sluz, s oštrom boli u rebrima od tolikog naprezanja, sama kriva što sam se izložila riziku da obolim od gripe; da sam ja, svojevoljno i jednostrano, prekršila ugovor kao medicinska sestra Hitne službe. Vrlo je jasno. Neposredno i neopozivo. Izričito to navodi ovaj papirić i njegova kopija koju sam odlučno potpisala protiv sindikata. Jer potpisala sam nepovoljan ugovor koji se automatski obnavlja, jer potpisala sam a da nisam ni zucnula jer bih inače završila na cesti, izbacili bi me na

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/1.15.lt.4

vjetrovitu cestu sa sklizavim pločnicima, s lokvama blistave zime. Otpuštena i bez prava na žalbu. To kaže glavni liječnik koji sve ugovore i piše i raskida. No bolje je spriječiti nego liječiti ranu koja se još nije ni rastvorila. Još sam potpuno zdrava i neću se razboljeti, barem ne sada, ne na ovom trgu pred ovom ženom. Sebi govorim, Ne, a istovremeno čujem neki drugi, Ne, odrješit Ne koji me prekine, to je ne žene koja je u najmanje očekivanom trenutku okončala svoju šutnju.

No… I don´t… nothing… Njezin me odlučni glas zbunio i skamenio kad je ponovila: I don´t… not a word… of English…

Pa to je apsurdno! Kaže mi da ne govori engleski, a kaže mi to na engleskom… na engleskom koji oklijeva, ali je konačan. Oprostite, odgovorim joj, pomalo plašljivo, oprostite, no nisam vam rekla nijednu riječ na engleskom, kažem joj to na španjolskom, svom najboljem španjolskom, i nakon toga pokušavam naglasiti samoglasnike te joj objasniti da se sve medicinske sestre u bolnici sporazumijevaju na španjolskom, da s bolesnicima razgovaramo na španjolskom u bilo kojoj inačici, a samo se liječnicima obraćamo na engleskom, s poštovanjem i poniznošću koje smognemo. Govorimo sve jezike, mi medicinske sestre svijeta, izvijestim je, priručnik znamo napamet, razmišljamo o upisivanju satova esperanta. Koristimo se svim našim jezicima u najčišćem obliku, a ako je potrebno i miješamo ih – kao što apotekari miješaju kemikalije u laboratoriju. Mogu vam se obratiti na jeziku koji želite, kažem joj, no objašnjavam joj da je sve što sam joj maločas rekla bilo na najboljem – ponavljam bez daha, na rubu kašlja ili malaksalosti – na najčišćem španjolskom koji znam. Kažem joj to gušeći se, a primijetim da se snijeg što je prekriva već lagano počeo otapati. Ali osjeća se…, prekine me njen ledeni glas. Opor i leden. Na osornom i usiljenom španjolskom njezin mi glas kaže: Ni ne pomišljajte… sjesti… ni iz kojeg razloga… kraj mene… pustite me, idite odavde… Nije to jasno sročila, nego promrmljala, ali bez imalo oklijevanja zbog toga što me tako nepristojno odbila. Njezin glas ima obujam, to je čelični glas čavla. Ostavite me na miru, ponavlja, izvješćujući me o odbijanju, nađite si neki drugi trg… nađite nekog drugog za priču… Šiljak njezine neuljudnosti zariva mi se u bok: polako se ispuhujem, ostajem bez zraka. Što li si je umislila ova jadnica? mislim zlovoljno. Zar misli da je trg njezin? Strpljivo, kažem u sebi, jer vjerojatno je, vrlo je moguće, da ovoj ženi u glavi nije sve na mjestu. U glavi ili negdje drugdje, ali teški je slučaj. Tišina je postala neugodna; teška je kao da me želi povući na dno, i bilješka na dnu stranice mog ugovora ponovo mi pada na pamet. Tko me je poslao na ovaj trg? pitam se drhtureći pod zubatim suncem. Tko me je poslao da spasim ovu mladu ženu zakopanu u snijegu? Uzdišem i

zabacujem glavu. Popravljam ukosnicu u punđi. Kakav apsurd. A kakvo divno jutro, sjećam se da sam pomislila kad sam izašla iz smjene. Divno, prije nego što sam uočila ovu ženu okovanu injem. Kakvo jutro! A što sad? Da zbrišem odavde? Da uteknem jednako brzo kao što sam stigla. Da ostavim ovu potpuno nerazumnu, užasno kukavnu ženu, i odem bez osvrtanja, ravno prema mojim trima stubama posutim krupnom solju i mojoj zaguljenoj bravi, mojim vratima koja se otvaraju samo ako ih snažno gurneš, i pripremim si doručak, pristavim lončić za kavu. Da ublažim gorčinu, namazat ću dvopek nečim slatkim. Na brzinu ću skinuti mokru odjeću i navući čarape; iz tijela ću ispustiti mutan, topao ili možda vruć mlaz pišaline. Zavući ću se u krevet sa šalicom razvodnjene kave, i u trenu, a da o tome ni na tren ne razmislim, uključit ću televizor, pustiti da se vrte bezbrojne reklame i zaboraviti (a da neću biti ni svjesna kako) ovo nepredviđeno jutro i ovu ženu. Napravila sam kardinalnu grešku kad sam došla na taj trg, grešku na toj hladnoći, ja koja imam astmu. Moram ići. Kažem to sebi ozbiljno, no i dalje sam ovdje: ne mogu se pomaknuti. Ukopana sam poput stupova za struju na pločnicima, poput stabala. Stojim na mjestu, kao i noćas; prikovana kao što se igla s morfijem zariva u venu. Kao da sam pod anestezijom… Ne mogu otići! Čitava me moja klinička praksa dovela ovamo. Moja je disciplina ono što me veže za tu neznanku. Moja je volja da joj zapišem ime i prezime u liječnički karton. To je to, moja želja i dužnost da uvijek zapišem i najmanji podatak o ljudima: imena, prezimena, brojeve isprava i kontakte, osim same povijesti bolesti i zahvata, točne doze lijekova. To od prije nekoliko godina Ministarstvo bezuvjetno traži od nas. (...)

Baš sam zato sada ovdje, naravno, pomišljam sva ushićena, iznenada uvjerena da mi je mjesto baš tu, nasred ovoga trga. Predviđam ključni trenutak kad će moj herojski pothvat biti nagrađen. Joj, da, kakvo predivno jutro, mislim sad već mirnija, koje

matin

, prošapćem, vježbajući moj dragocjeni no nesigurni francuski dok naglo udišem sada već topli zrak,

such a morning

, naglas da me čuje, premda kaže da ne govori engleski, sigurno me razumije, i

guten morgen

, i tada se pitam kako bi se to reklo na kineskom, na mandarinskom, Kakvo divno jutro, kakvo jutro! na kantonskom, nemam pojma, ni na hindskom, ni na urdskom; koja sam neznalica, pomislim i osjetim stid, pogledavajući prema pustom obzorju trga. Jer to je to: napuštene susjedne ulice, prazna požarna stubišta, srušeni snjegović, zdrobljen, napola okopnio.

Uzalud se osvrćem oko sebe i ponovo je pogledam. Žena i dalje hladnokrvno čita. Moje stenografske oči uvlače se u stranicu i bilježe što čita, žmirkajući pokušavam proniknuti u naopaka slova. Slovkam obrnute riječi. Nazirem bol-ni-ca u naslovu kronike koju se žena upinje čitati. Riječ bol-ni-ca baš pred ulazom u Hitnu i pitam se, u trenu razljućena: Zar se u ovome gradu ne misli ni na ništa drugo osim na bolnice? Zar se ni o čemu drugom ne govori? Više se ne mogu ni novine čitati za razonodu i odmor od bolnica. Kažem to najednom iznurena od neprestanih noćnih dežurstava, a ne mogu si pomoći. Ovo u bolnicama, ono na odjelima… mucam i ne završavam misao. No čini se da ženu ne zanima što joj govorim. I dalje usredotočeno čita dok se ja žalim: Trebalo bi zaboraviti na čekaonicu krcatu ljudima koji uzdišu i plaču i pritom još povrate po tebi kad ih pitaš kud su krenuli, velim ženi koja kao da mi se nasmiješila, jer treba biti oprezan, uporno tvrdim, s ljudima koji se šuljaju hodnicima a mi ih i ne primjećujemo. No to je neka druga priča o bolnicama, a ona koju bih htjela zaboraviti, sada i zauvijek, priča je o hodnicima dupkom punim kreveta, o krcatim operacijskim salama i improviziranim ležajima za umiruće. Više se ne mogu smjestiti svi ti ljudi; ljudi koji uđu na vlastitim nogama i više nikad ne ustanu, svi ti ljudi, a ja bih ovoga sunčanog i samotnog jutra voljela pričati o onima koji nikad ne dolaze onamo: ljudima koje nikad nisam vidjela na Hitnoj. Svim onim ljudima koji neprestance ulaze i izlaze iz robnih kuća, šepure se i pokazuju oznake bezbrojnih poznatih maraka, na grudima, na primjer, ili na stražnjim džepovima, tim ljudima koji izlaze i ulaze i obrnuto iz svakakvih dućana s potresnom količinom sitnica, koji izlaze iz ljekarni natovareni kremama, koji izlaze i ulaze iz restorana a ne ponesu kući višak hrane koji im je preostao, koji se zaglave u rotirajućim vratima pa se vrte kao na vrtuljku u parku. Govoriti dok ne ostanem bez glasa o onima koji su zgrabili svoje stvari i skočili iz nebodera u plamenu, naglavce, sklopivši oči prije nego što su počeli padati po drugim ljudima; o ljudima koji su za sobom vukli svoje vrećice i prilazili sasvim blizu da vide kako ovi padaju punom brzinom, razjapljenih usta, isplažena jezika, iskolačenih očiju, kako padaju po turistima koji su ih i dalje zapanjeni snimali kad su tresnuli o pločnik. A o bolnicama, ne, nemojmo o bolnicama, pričajmo o tim tako dirljivim pothvatima u koje se neki upuštaju. Bogati, iz dobrih obitelji, ljudi koji vjeruju u vječni život iako se tijelo pretvori u prah, pobožni i hrabri ljudi koji najednom, usred požara ili napada, jednostavno osvanu na visinama i skoče u bezdan. Gutam slinu i gledam je. Žena i dalje šuti i odjednom shvaćam da i ja moram ušutjeti. Dala bih sve na svijetu da budem poput njih, polako prošapćem. I zijevnem, osjećajući da

me svladao umor koji se nakupio preko noći. Savršeno mi je jasno da neću moći začepiti gubicu, da sada za to nisam sposobna , pa joj ponavljam: Te ljude koji se naglavce bace s neba, njih ne zanima Hitna služba. Mi medicinske sestre čitavog svijeta čekamo ih cijele noći, no u našu bolnicu oni nikad ne stignu, ni u zoru. Uzimam zraka. Morat ću na tren sjesti, izvještavam je unatoč opasnosti. Koljena me ubijaju, ponavljam opet, no ona ne odgovara. Ni ne trepne dok jednom rukom otirem vodu s klupe, a drugom iz džepa vadim dnevne novine. Ove su novine svježe, tek kupljene, u samu zoru, kao i uvijek u svitanje po izlasku iz smjene, objašnjavam joj u želji da joj se dopadnem. Uvijek ih nabavim rano jer se brzo rasprodaju. Otkad su počeli napadi na bolnicu, prije deset godina, čak i prije, otkad su podigli prijave zbog nepravilnosti, postalo je nasušno potrebno biti u toku. Ne čini se da to ženu zanima, no ja ne šutim. Neophodno je predvidjeti teške probleme u zdravstvu, ili, bolje rečeno, probleme koje svijetu donosi privatizacija bolesti… Prije je zdravstvo bilo javni problem, kažem joj, pitanje države. No javne bolnice postale su predmetom sustavnih napada… Da, da, bolnice, opet bolnice, znam, kažem joj, samo ću vam reći da su se na našoj Hitnoj službi prvo iskalili političari, a onda i sami pacijenti. Hitna je uvijek bila pod pritiskom i sumnjiva, i onda su naši neprijatelji našli izgovor da je dokrajče: optužili su nas da pacijentima dajemo sedative kako bismo ih ubili. Ubili! Proširili su glasine da je bilo više mrtvih nego obično, da se troši više sedativa nego što je potrebno. Osnovan je parlamentarni odbor koji je prekapao po našim dosjeima i listom pregledao sve liječničke kartone. A kartoni nisu uvijek bili potpuni, ponekad je nedostajao potpis dežurnog liječnika ili privola obitelji, nije se uvijek odredila doza za odgovarajući lijek… No bile su to nepravilnosti među navodnicima, jer u žurbi između života, nepodnošljive boli i smrti nije uvijek bilo vremena za ispunjavanje obrazaca. Nitko nije poklanjao suviše pozornosti kartonima, to je istina, bili su nam jedna od slabih točaka. Zbog manjka osoblja i viška posla. Zbog nedostatka prostora i viška pacijenata. Mnoge smo primali na otrcanom trosjedu u čekaonici. Druge smo primali na ležajevima u hodniku. Medicinske sestre donosile su im mlaki bućkuriš, pileću juhu s rezancima ili bijelom rižom, natopljenim keksima koji su plesali po tanjuru, i uzvikivale noseći po jedan poslužavnik u svakoj ruci: Prvi hodnik! Drugi hodnik! Hrana! U općem rasulu nitko se nije brinuo za nesretne kartone. Problem nije bio u sredstvima za smirenje, nego u nedostatku kreveta za pacijente. To je bila kronična boljka ondašnje medicine. I poslije također, govorim ženi koja i dalje ne shvaća moju pripovijest. Samo što je sada gore, jer sve se manje rano umire i sve je više staraca koji se i dalje kronično žale da ih nešto boli. Ima više bolesnih, ali država

se sve manje zanima za bolnice. Zaboravila je na pacijente. Država je samo još jedna oronula starica koja ima Alzheimera, i leži u komi: preživljava vegetirajući, no čak je ne možemo ni isključiti s aparata… Trebalo bi je sedirati, oduzeti joj sondu za hranjenje, solni i glukozni serum, morfij, jer je moždano mrtva, no uvalili bismo se u probleme da joj skinemo sonde. No kako sam došla na to? O čemu sam vam govorila? Žena ne odgovara i onda se sjetim. I nastavljam s pričom: Optužba nije bila istinita, no bolnicu su zatvorili. Okačili su klevetničke natpise na ulaz i posvuda po ovom trgu. Pogazili su naš ugled, ali novine su bile rasprodane. Eutanazija u bolnici!, drečali su naslovi i novine bi u čas planule. Ma koja eutanazija, koja mrtva dječica. Smrt od sredstava za smirenje i bez tjeskobe nije eutanazija. Nije to skraćivanje života, nego okončanje agonije… No ostala je živa rana koju nikad nismo mogli zacijeliti. Da vidimo hoćeš li pretjerati s dozom i ubiti me! rekao mi je jedne noći jedan srčani bolesnik na stolu za pretrage. Da, priznajem da sam mu htjela zabiti iglu u srce, no jednostavno sam ga poslala kući, u stanju u kojem se nalazio, bolesnoga, ozbiljno, opasno po život, baš kako se i osjećao. Neka se snađe kako umije. Jer svi smo bili živčani, od pomoćnog osoblja do šefa anesteziologa. Zbog toga više nikoga nismo sedirali, neka izdrže. Oživimo ih, uključimo na aparate, presađujemo bez anestezije, bez lijekova za smirenje. Zakon nije strog ako je prema svima jednak, glasi natpis koji smo stavili na ulaz u operacijske sale. Ima i drugih natpisa u salama za rodilje gdje se žene satima previjaju od porođajnih muka. Neka duboko dišu. Neka snažno stišću. Neka rode djecu kako bog zapovijeda, sa znojem na licu svome koji curkom curi po plahtama. I dok one rađaju, mi, medicinske sestre, ušutkujemo ih jer nas njihovi krici ometaju… Neka budu zahvalni što nakon tog skandala uopće primamo očajnike. Ubiti ih! Zašto bismo ikoga htjeli ubiti? Istina je da bi s vremena na vrijeme, odjednom, neka od nas poželjela zadaviti pacijenta, ali ne, ne! mi sve više ljubimo život, dječicu iz epruvete još i više, neuništiva presadna tkiva, kloniranje u terapeutske svrhe i regenerativne svrhe, uz pomoć majčinih stanica. Svi smo mi majčine stanice, znate? Premda smo možda siročad ostavljena od oca i majke. Te stanice omogućavaju ponovno stvaranje bilo koje naše mrtve stanice, zamjenu mrtvih tkiva i neupotrebljivih organa, produljenje života do vječnosti. I što bude više ljudi, bit će i više posla pa će nas još više boljeti proširene vene isprepletene oko listova. Jer naš je posao iscrpljujući, ali ja se ne bunim. Nesretna žena kojoj govorim i dalje ne obraća pozornost na mene i tada se počinjem žaliti: Joj, umor će me dokrajčiti. Ponovo otirem vodu s klupe kako bih sjela, no ovaj puta, bome, na podeblji primjerak novina.

Ponovo je gledam, tako je blijeda, gotovo je pozelenjela. Što joj je, pitam je sigurna da se svakog časa može onesvijestiti. Kao da joj se iznenada sva krv slila u stopala, a ja samo stojim, nepomična, ne mogu se odlučiti ni da joj pomognem ni da je ostavim. Prije nego što ću išta poduzeti, po propisu bih trebala znati kako se zove. Zavlačim ruke pod njezin kaput i ona se ne opire: poslušno me pušta da je pregledam, ali ne nalazim nijedan dokument među svim onim papirima koje nosi između kaputa i tijela. Ni putovnicu, ni iskaznicu darivatelja organa, čak ni kreditnu karticu, ni čekove ni osobni adresar. Ništa na osnovi čega bih je mogla identificirati. Molim vas, molim je prije nego što izgubi svijest. Vaše ime? Ime i prezime, molim vas, da vam mogu pomoći. Ako mi ne kažete tko ste, kako mogu znati tko sam ja i što ovdje radim s vama? Duboko uzdišem, mirno, kažem sebi, samo mirno, jer ovdje ima nešto, sva sreća, komadić vlažnog papira koji pažljivo rastvaram i čitam naglas: Gdje sam bila? Što je ovo? pitam se, ali nastavljam čitati. Zvuči kao poezija, zaražena pod snijegom, a ja mrzim poeziju, no i na drugom papiriću su samo stihovi, napisani rukom, i ne razaznaje se puno, prekrivena gljivicama, puna crva da bih lutala tko zna kojim putevima, ali nemam vremena za pjesme pa nastavljam pregledavati stranice i nalazim podmukle retke koji kao da su posvećeni meni: dokle god govorim, neću biti sama; dok cijepim sebe pridjevima i prilozima, bit ću vezana…. Jer dok je slušam, bit će drugih, drugih poput mene ili od mene drukčijih, koje leže ili sjede ili stoje, čekajući da umukne da može roditi… i tako dalje, i tako dalje! Kao da sam to ja sama napisala, sve to smeće, ali ne, naravno da to nisam bila ja, kako bih to mogla napisati?

Poezija! Pjesnicima bi bolje bilo da prijeđu u bolničare, to bar nečemu služi, spašava živote! Razglabam protiv neuspjele glazbe tih stihova, protiv imenica koje nabrajaju tugu, i u ruci gužvam te listove. Cijedim slova sve dok se ne osuše: pravim od te vlažne stranice smotuljak papira i bacam ga daleko od sebe. I nastavljam tražiti nešto čime bih identificirala tu ženu. Rukama klizim po njezinu koščatom trupu, prstima joj brojim jedno po jedno rebro, skupivši obje ruke nad njenim izbočenim kralješcima. Grlim je dok je pregledavam, no ne mogu izdržati, moram se odvojiti i odvajam se jer mi se vrti u glavi od trulog zadaha koji dopire iz njezina tijela. Da se nije usrala dok sam je pregledavala? Sranje. Kakva usrana jadnica, i usto pjesnikinja. Čujem lepet ptica na nebu. Otvaram joj kaput, hvatam zraka, začepljujem nos. Od glave do pete strijeljam je pogledom lešinara, pa joj ugledam bijelu nogu. Iznenađuje me što nosi gips, ali još više što taj gips po cijeloj

dužini ima napuklinu. Možda su tamo, možda između sadre i kože čuva osobne isprave, možda čak i nešto novca, bit će da je tamo, na tom mjestu… Kroz uski utor krčim si put: uvlačim ruku i opipavam jer mi je potrebno ime, datum i mjesto rođenja… i to jesu riječi za jednu veliku pjesmu: riječ koljeno... zatim fibula… nožni list… Koža joj postaje vlažna, skliska i tako hladna, no začuđujuće mekana… Polako uvlačim dlan, prste. Po neravnoj koži spuštam se sve dok ne naletim na nešto zašiljeno, vršak nečega… nije čavao, a ni nož; pazeći da se ne posiječem, povlačim to nešto što ima šiljak sve dok ne iskrsnu škare, velike škare za podrezivanje premazane gustim, tamnim, ljepljivim i smrdljivim lakom. Jezikom prelazim preko vrha škara; od okusa voća i hrđe slabo mi je u želucu, no izdržavam, ja sve izdržim jer jaki vonjevi, snažni okusi koji kuljaju po bolničkim odjelima uvijek su bili moja specijalnost; da, igle, kirurški skalpeli, velike škare koje mi sad padaju na tlo, namazane kao moje ruke bez rukavica… Ah, duboko udišem topli zrak trga i nastavljam s poslom, uporno, marljivo, časno, otvorenih očiju kao što su i njezine, premda me njezine ne opažaju, u dnu njezinih zjenica poput velike plahte oprane klorom, poput goleme pozadine pozornice treperi tek blijedo pročelje naše velike bolnice; da, njezine su oči potpuno bijele, sadrže sjećanje na već otopljeni snijeg, prestajem je gledati i do kraja uranjam prste u otvoreni gips, dublje unutra... niže... zašto? Moji prsti odjednom vise unutar čizme, oklijevaju u šupljini a da nisu dosegli stopalo… sve dok ne dođem do dna, a na tom dnu je samo lokvica guste tekućine, ljepljive i zgusnute tekućine. Zastajem, zapažam, pitam se zbunjena: a gležanj prosjakinje? Gdje li je završio ostatak te žene? Ima jedan zaostali djelić, no moji prsti i dalje kopaju a unutra ne nalaze ništa osim zgrušane krvi, tamo daleko usred jezovite tišine koju sad ispunjavam vlastitom tjeskobom: gdje su svod stopala i ostale krhke kosti, gdje je taban, gdje je kraj tome tijelu, kraj mojoj hitnji…? Jao, gdje završava to tijelo, gdje je krajnja točka te žene? Neka mi to kaže ona ili bilo tko drugi, i u tom slučaju, da, možda bih napokon mogla ušutjeti….

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License